

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clăd
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

Există Dumnezeu în infinitul universului?

Al. Florin ȚENEĂ¹

Nu de puține ori, de-a lungul anilor, mi-am pus întrebările: ce este religia? De ce sunt atât de multe religii? Acum la vârsta pe care o am, răspunsul l-am găsit în „Celula lui Dumnezeu”. Adică, religia vine din noi, din mintea noastră. Se pare că celelalte animale de pe Terra nu au nevoie de religie. Se pare că acestea sunt în armonie cu propria lor ființă, mai mult de cât putem fi noi oamenii. Animalele acționează, după cum se cunoaște, din instinct. Spre deosebire de noi, oamenii, ne-am pierdut capacitatea de a face acest lucru. Creierul omului, prin „Celula lui Dumnezeu” s-a dezvoltat căpătând conștiința de sine. Omul se interesează în permanență de propria-i ființă.

Mă gândesc, nu de puține ori, cu ajutorul „Celulei lui Dumnezeu” (memoria, conștiința, gândirea) la faptul cum s-a născut universul. Este ceva acolo sus care l-a creat? Acel “ceva” sau “ceva” este acea persoană pe care o numim Dumnezeu, de la grecescul *zeu*, din grecescul *theos*.

Până acum am ajuns la concluzia că universul a fost creat de o putere dincolo de puterea de înțelegere a noastră, pe care o numim, în mod generic, Dumnezeu. Toate religiile lumii au acceptat că există un Dumnezeu, într-o formă sau alta. Religiile ne învață că nu suntem singuri în acest nesfârșit univers. Dar, de unde începe și se sfârșește universul? Dincolo de noi și percepția omului există alte realități, alte dimensiuni și alte energii. Pe acestea le numim “supranaturale”, pentru că se află în afara spațiului lumii naturale, lumea accesibilă simțurilor omului. Cea mai mare convingere a religiilor este existența unei realități aflată în afara acestei lumi, pe care o numim Dumnezeu. Dar, ce anume a dat naștere acestei credințe și, mai ales, când? La baza acestei credințe a stat misterul referitor la ce se întâmplă cu noi după ce murim. Toate ființele mor, dar oamenii sunt singurii ce nu-și lasă morții să se descompună acolo unde mor. Oamenii au respectat întotdeauna ceremonialul înmormântării. Aspectul cel mai elocvent legat de moarte este acel ceva care încetează să mai funcționeze. În primul rând omul nu mai respiră. De aici s-a asociat cu ideea că un “ceva” separat de corpul fizic dă viață omului. Grecii l-au numit pe acel „ceva” *psyche*, iar latini l-au numit *spiritus*, iar românii *suflet*, termene derivate din verbe ce au proveniență din a *respira* sau a *sufli*.

Înaintașii noștri, nu știau să scrie, nu se inventase scrierea, de aceea puține obiceiuri legate de înmormântări și despre ce gândeau au ajuns până la noi. Ajuns în acest punct de logică, încerc să

¹ Articol preluat din Luceafărul din 4 ianuarie 2022

145 ani de la proclamarea Independenței României

2

călătoresc cu gândul, cu mii de ani înaintea erei noastre. Astfel am ajuns cu analiza la calendarul global. Acesta pe care îl folosim și astăzi a fost conceput de creștinism în secolul al VI-lea d.Hr., demonstrând că religia a avut un mare rol în istoria omenirii. În decursul istoriei a miilor de ani, Biserica Catolică a fost una din cele mai mari puteri de pe Terra, cu o autoritate marcantă, încât a pus bazele calendarului pe care omenirea îl mai folosește. Un rol crucial a fost nașterea lui Iisus Hristos. Iisus însemnând Mântuitorul, în limba ebraică, și Hristos însemnând Uns și Mesia. Nașterea Fiului Lui Dumnezeu a marcat Anul Unu. Tot ce s-a întâmplat înainte de anul nașteri lui Iisus e marcat cu î.Hr. Tot ce s-a întâmplat, ca evenimente, de după nașterea lui Hristos, au fost marcate *Anno Domini* sau d.Hr., anul Domnului. În prezent, acronimele î.Hr și A.D. au fost înlocuite cu termeni ce pot fi traduși cu sau fără conotație religioasă: *fie înaintea erei creștine și în era creștină - respectiv î.e.c. și e.c., fie înaintea erei noastre sau era noastră-respectiv î.Hr. și d.Hr.*

Dovezile privind unele tradiții religioase datează de circa 130.000 de ani înainte de era creștină și sunt legate de cum înaintașii noștri își îngropau semeni. Strămoșii noștri înțelegeau moartea ca pe o ușă de acces într-o altă etapă a existenței, imaginată ca o versiune ca cea de pe pământ.

Credințele religioase par a fi inspirate dintr-un proces intuitiv. De aici a pornit, oral, poveștile unor oameni care au auzit voci ale spiritelor celor plecați. Aceștia au răspândit mesajul primit. Prin acești s-au născut noi religii. La început aceste viziuni s-au transmis pe cale orală. Dar, cu timpul, povestea este așternută pe hârtie. Astfel s-a născut Sfânta Scriptură sau scrierea sacră, *Biblia*! Această Carte Sfântă devine cel mai puternic simbol religios. A fost scrisă de oameni. Cartea a devenit o punte ce a unit și unește clipa cu eternitatea. Face conexiunea dintre om și divinitate.

De-a lungul timpului de mii de ani a luat naștere istoria religiei. Care este povestea acestor profeți și învățători și a mișcărilor pe care ei le-au inițiat, dar și al scripturilor care au fost scrise de ei. Povești care au încă o mare semnificație pentru milioane de oameni și în prezent.